

Problematika psychospirituálních krizí, a vlastně psychospirituality vůbec, i nadále zůstává ve vědeckých kruzích většinové západní společnosti v lepším případě velmi kontroverzním tématem, v tom horším je vnímána jako fantasmagorické bláznění nepřizpůsobivých, nebo dokonce duševně narušených jedinců. Velmi svérázná byla poznámka jednoho českého psychiatra, který tvrdil, že tematika psychospirituálních krizí je vhodná jen jako záminka, jak navázat kontakt a poplést hlavu studentkám psychologie. Ačkoli je možné, že s touto strategií slavil zmíněný psychiatr úspěchy, otázka psychospirituálních krizí má bezesporu hlubší, a daleko podstatnější důvody. Myslím si, že v současnosti je již výzkum v této oblasti na takové úrovni, že by bylo zbytečné obhajovat samotnou existenci psychospirituálních krizí a lidské psychospirituality. Ti, kteří tento rozměr lidské existence odmítají, mají buď nedostatek kvalitních informací, nebo jsou z nějakého osobního důvodu proti tomuto zaujati. Zajímavějším tématem jsou právě důvody, proč je v západní společnosti téma lidské spirituality odmítáno, nebo je dokonce vnímáno jako patogenní. Proč naše společnost ještě stále nemá potřebný rámec, aby mohla alespoň akceptovat existenci psychospirituální krize?

V naší společnosti je protěžováno to, co je normální a normálním se rozumí to, co momentálně vykazuje nejvyšší četnost ve vzorku populace. Vše ostatní je vnímáno jako abnormální, nezapadající do průměru, rušivé, cizí... To, co by mělo být majoritní obvykle určuje současný trend. Trendem ve společnosti je nevynikat a přizpůsobit jakoukoli odlišnost, ať už v chování, ve vzhledu, v oblékání, stravování, ale i v hodnotách a životních cílech člověka. Dalo by se sice říci, že v poslední době nastal jistý posun.